

Sygn. I C 1769/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: protokolant Milena Kołpak

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2018 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko G. M.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanego (...) z siedzibą w L.

o zapłatę

orzeka;

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda (...) we W. na rzecz pozwanego G. M. kwotę 5 416,00 zł (pięć tysięcy czterysta szesnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od powoda (...) we W. na rzecz interwenienta ubocznego (...) z siedzibą w L. kwotę 5 416,00 zł (pięć tysięcy czterysta szesnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 1769/17

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą we W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego M. S., w pozwie złożonym w dniu 12 października 2017 r. (data stempla pocztowego) wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego G. M. kwoty 57875,55 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany w dniu 31 lipca 2009 r. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). W związku z brakiem spłaty należności Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego następnie skierował wniosek do Komornika o wyegzekwowanie należności. Powód nabył od Banku wierzytelność na podstawie umowy z dnia 22 grudnia 2016 r. Łączna wysokość zadłużenia pozwanego na dzień wytoczenia powództwa wynosi: 57875,55 zł na co składa się: 25764,99 zł należności głównej, 32080,56 zł skapitalizowanych odsetek. Niniejszym pozwem powód dochodzi część kapitału głównego. W związku z faktem, iż

pozwany wezwany do zapłaty, nie uiszczył na rzecz powoda żądanej kwoty, skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego w ocenie powoda okazało się konieczne i uzasadnione. (pozew k. 2-5 akt)

W dniu 3 listopada 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym w całości zostało uwzględnione żądanie pozwu. (nakaz k. 20 akt).

Pozwany G. M., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego M. P., skutecznie złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym zaskarżył go w całości i wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut niewykazania przez powoda istnienia wiarygodności opisanej w pozwie, braku legitymacji materialnej po stronie powoda, błędnego wyliczenia dochodzonej pozwem kwoty. Pozwany podkreślił, że powód przedłożył niepoświadczone za zgodność z oryginałami kserokopie dokumentacji bankowej, które ze względu na brak ich poświadczenia nie są dokumentem. Ponadto powód nie wskazał sposobu wyliczenia dochodzonej pozwem kwoty. (sprzeciw k. 23-28 akt).

Pismem z dnia 29 stycznia 2018 r. (...) z siedzibą w L. zgłosiło przystąpienie do procesu po stronie pozwanej. Stowarzyszenie było reprezentowane przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego M. M..

Stowarzyszenie wnosilo o oddalenie powództwa z powodu przedawnienia roszczenia. Ponadto wnosilo o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. (pismo k. 38-43 akt).

Uzupełniając braki pozwu powód pismem z dnia 29 stycznia 2018 r. podtrzymał dotychczasowe stanowisko oraz dołączył do pisma dokumenty stanowiące podstawę dochodzonego roszczenia w formie kserokopii poświadczonych za zgodność z oryginałem. (pismo z załącznikami k. 63-75 akt).

Na podstawie art. 78 k.p.c. postanowieniem z dnia 9 lutego 2018 r. Sąd dopuścił (...) z siedzibą w L. do udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanego G. M. (postanowienie k. 81 akt).

Biorący udział w rozprawie pełnomocnik Stowarzyszenia podtrzymał dotychczasowe stanowisko (protokół k. 81 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 lipca 2009 r. G. M. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Na mocy tej umowy bank udzielił pożyczki w wysokości 46800 zł, którą pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić w 120 miesięcznych ratach (dowód: kserokopia umowy k. 6-8 akt I Co 508/11tutejszego Sądu).

W związku z niewywiązywaniem się z umowy przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. pismem z dnia 27 grudnia 2010 r. rozwiązał umowę (dowód: pismo k. 9 -10 akt I Co 508/11tutejszego Sądu).

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. w dniu 23 lutego 2011 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu tutejszy Sąd w sprawie o sygn. akt I Co 508/11 postanowieniem z dnia 23 marca 2011 r. nadał klauzulę wykonalności z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do kwoty 93600 zł, tytuł wykonawczy został wydany w dniu 13 kwietnia 2011 r. (dowód: postanowienie k. 23 akt I Co 508/11tutejszego Sądu).

Umową cesji z dnia 22 grudnia 2016 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przeniósł na rzecz (...) z siedzibą we W. wiarygodność przysługującą mu wobec G. M. (dowód: kserokopia umowy przelewu wiarygodności k. 9-16, 74-75 akt).

G. M. dotychczas nie zapłacił należności wynikających z umowy pożyczki nr (...) (bezsporne).

Łączna wysokość zadłużenia pozwanego na dzień wytoczenia powództwa wynosi: 57875,55 zł na co składa się: 25794,99 zł pozostałego do spłaty kapitału, 30636,04 zł suma odsetek naliczonych przez Bank i 11444,52 zł

odsetek ustawowych naliczonych przez powoda od kwoty należności głównej od dnia 22 grudnia 2016 r. do dnia 11 października 2017 r. (pismo powoda k. 66 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów oraz dokumentów dołączonych do akt spraw: I Co 508/11.

Sąd nie znalazł podstaw do podważania wiarygodności dokumentów. Pozwany podniósł zarzut niewykazania przez powoda istnienia wierzytelności opisanej w pozwie, braku legitymacji materialnej po stronie powoda, błędnego wyliczenia dochodzonej pozwem kwoty. Jednakże braki te zostały przez powoda uzupełnione. Powód do pisma z 29 stycznia 2018 r. dołączył dowody, którymi wykazał przejście na niego uprawnień z tytułu zawartej umowy z bankiem. Po złożeniu uzupełniających dokumentów żadna ze storn nie kwestionowała ich prawdziwości. Powyższe dowody w ocenie Sądu są w pełni wiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powód (...) z siedzibą we W. dochodzi w niniejszej sprawie od pozwanego G. M. zapłaty należności wynikającej z umowy pożyczki nr (...) zawartej pomiędzy G. M. a (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Na mocy tej umowy bank udzielił pożyczki w wysokości 46800 zł, którą pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić w 120 miesięcznych ratach.

Pozwany G. M. w toku procesu nie kwestionował, iż zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przedmiotową umowę pożyczki. Pełnomocnik Stowarzyszenia podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu powód (...) z siedzibą we W. wykazał w toku procesu, że nabył skutecznie na podstawie przelewu wierzytelności, wierzytelność przysługującą pierwotnie (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w stosunku do pozwanego G. M..

Zgodnie z art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z art. 511 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Do akt sprawy została dołączona umowa pożyczki nr (...) zawarta przez pozwanego z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. oraz umowa przelewu zawarta pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. a (...) z siedzibą we W..

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie.

Zgodnie z art. 512 zd. 1 k.c. dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten przewiduje tzw. ochronę dłużnika przed konsekwencjami spłaty swojej wierzytelności byłemu wierzycielowi, która to ochrona kończy się bądź z momentem zawiadomienia go przez cedenta o przelewie, bądź też z chwilą dowiedzenia się przez dłużnika o przelewie z jakiegokolwiek innego źródła. W niniejszej sprawie pierwszy z zarzutów pozwanego nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd, albowiem nie dokonał on rzecz cedenta – czyli nie uprawnionego, po dokonaniu cesji wierzytelności – spełnienia przedmiotowego świadczenia nawet w części. Natomiast - w ogólności - istota podniesionego przez pozwanego zarzutu sprowadza się do tego, iż w przypadku nie zawiadomienia przez cedenta dłużnika o przelewie wierzytelności dłużnik może zwolnić się z długu poprzez jego zapłatę dotychczasowemu wierzycielowi. W niniejszej sprawie nie można w żadnym razie mówić o jakimkolwiek działaniu dłużnika zmierzającym do wygaszenia zobowiązania.

Kolejno należy wskazać, iż Sąd ustalił, że w dniu 23 lipca 2009 r. G. M. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Wobec braku płatności pożyczkodawca wystawił przeciwko pożyczkobiorcy bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 23 lutego 2011 r. zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego

w Ciechanowie z dnia 23 marca 2011 r. w sprawie I Co 508/11, stanowiący postawę prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Trzyletni ogólny termin przedawnienia odnosi się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponieważ w niniejszej sprawie jedną ze stron był podmiot prowadzący działalność gospodarczą, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. W myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Jako przykład czynności procesowych, przerywających bieg przedawnienia, wskazuje się m.in. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r. w sprawie II CK 276/04), a także nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. w sprawie III CZP 101/03).

Zgodnie z art. 124 § 2 k.c., w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń przedawnienie nie biegnie na nowo dopóki postępowanie nie zostanie zakończone.

W niniejszej sprawie (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w stosunku do pozwanego G. M., który następnie, został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie, podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie III CZP 29/16, zgodnie z którą, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). W uzasadnieniu tej uchwały Sądu Najwyższy wskazał, że zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń. Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.), a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia. Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r. w sprawie III CZP 9/04, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie III CZP 129/05, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r. w sprawie III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c.,

musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. w sprawie II CSK 196/14, przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności, lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem”.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 marca 2009 r. w sprawie IV CSK 422/08 wskazał, że na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności może być prowadzona egzekucja tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa pogląd akcentujący specyfikę wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym. Podkreśla się, że wyposażając banki w uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych, ustawodawca przyznał im „przywilej kwalifikowany i wyjątkowy”; umożliwił im realizację roszczeń cywilnoprawnych bez konieczności ich dochodzenia w sądowym postępowaniu rozpoznawczym. Z tego względu w ustawie - Prawo bankowe wytyczone zostały ścisłe ramy prawne dopuszczalności posłużenia się przez bank bankowym tytułem egzekucyjnym w celu dochodzenia wierzytelności od jego dłużników (art. 97 ust. 1 i 2). Umożliwienie nadawania klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym na rzecz nabywcy wierzytelności bankowej oznaczałoby w rzeczywistości rozszerzenie przywileju przyznanego tylko bankom na wszystkich nabywców takiej wierzytelności, to zaś byłoby nie do pogodzenia z kwalifikowanym i wyjątkowym charakterem tego przywileju. Z tego powodu Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 kwietnia 2004 r. w sprawie III CZP 9/94 oraz w wyroku z dnia 21 września 2005 r. w sprawie V CK 152/05 przyjął, że w tym zakresie art. 96 i 97 prawo bankowe - ze względu na swój charakter - stanowią *leges speciales* w stosunku do art. 788 § 1 k.p.c.. W związku z tym należy uznać, że na podstawie wystawionego bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności, może być prowadzona jedynie egzekucja wierzytelności bankowej i tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby. Należy dodać, że to stanowisko znajduje potwierdzenie w treści art. 98 prawa bankowego, w którym wymienia się sytuacje, w których bankowy tytuł egzekucyjny może być podstawą do egzekucji przeciwko osobie trzeciej. Wśród tych sytuacji ustawodawca nie wskazał przelewu wierzytelności bankowej. Wyliczenie zawarte w art. 98 jest wyczerpujące, co dodatkowo przemawia za tezą sformułowaną w orzecznictwie, iż wierzytelność objęta bankowym tytułem egzekucyjnym nie może być przedmiotem przelewu na rzecz podmiotu niebędącego bankiem.

W tej sytuacji skutki jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do podmiotów w tym postępowaniu występujących, a nie funduszu sekurytyzacyjnego. Tym samym powód powinien wytoczyć proces zanim upływie 3 lata od kiedy bankowemu tytułowi egzekucyjnemu Sąd nadał klauzulę wykonalności.

W niniejszej sprawie klauzula wykonalności została nadana bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko dłużnikowi G. M. postanowieniem z dnia 23 marca 2011 r. Jak wskazano na wstępie, powództwo zostało wytoczone w niniejszej sprawie w dniu 12 października 2017 r. Uznać zatem należy, że w dacie wytoczenia powództwa, roszczenie było przedawnione stosownie do art. 118 k.c. i tym samym zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego okazał się skuteczny.

W związku z powyższym Sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. obciążając nimi powoda w całości.

Na koszty składają się koszty poniesione przez powoda oraz koszt związany z udziałem pełnomocnika reprezentującego pozwanego, ustalony na podstawie §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. poz. 1667) wraz z kosztami opłaty sądowej w wysokości 17 zł.

W niniejszej sprawie po stronie pozwanej brał udział interwenient uboczny (...) z siedzibą w L. reprezentowany przez radcę prawnego. Zasady rozstrzygania o kosztach procesu pomiędzy interwenientem ubocznym niesamoistnym a przeciwnikiem strony, do której przystąpił reguluje art. 107 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd może przyznać interwenientowi koszty interwencji od przeciwnika obowiązującego do zwrotu kosztów. Ze względu na skutecznie podniesiony przez interwenienta zarzut przedawnienia, który skutkowało oddaleniem powództwa, Sąd uznał za zasadne przyznanie mu kosztów zastępstwa adwokackiego w wysokości ustalonej na podstawie §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. poz. 1667) wraz z kosztami opłaty sądowej w wysokości 17 zł.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)